

Zázraky sa ešte dejú...

Napsal užívateľ Viera Večeřová - Ribana
Čtvrtek, 31 Březen 2011 21:54

„Neviem, čo je také krásne na jari,“ frľal Frankie a škriabal sa po strmom chodníku štýlom „jeden krok vpred, dva kroky vzad.“

„Aká jar? Ved' ani snežienky nekvitnú,“ pripomenula Zuzka.

Mala pravdu. Jar sa tento rok akosi pozabudla. O snežienkach sa nám mohlo iba snívať, hoci je ich po iné roky už bielo. Bielo síce bolo, ale od snehu, čo sa nie a nie odpratať z hôr. Decká sa radovali z jarných prázdnin, dospelí mali z tej bielej už depku a mne to bolo akosi fuk. Moja osobná jar sa začala okolo Vianoc a keby príchod tej ozajstnej záležal iba na mne, stačilo by mi párkrát dýchnuť a na riekach by mohli rovno vyhlasovať prvý pohotovostný stupeň. Jar skrátka nechodí iba po horách a po kocúroch, čo po nociach atakujú našu záhradu a zúfalým revom dávajú najavo, že ak nemôžu spať oni, nebudeme ani my! Mal som s tými chudákmi výnimočný súcit. A samozrejme som sa nemienil nikomu sponedať. Tým menej Frankiemu. Frankie by ma na flaku zavraždil. Preventívne!

Posledné Vianoce sa líšili iba tým, že mňa strašili záverečné skúšky, Zuzka absolvovala tanečné a Frankie si našiel lacný privát vo víkendovom domčeku za mestom. Doma kvôli Vianociam nikdy poriadne neoslávil ani vlastné narodeniny a tak sa rozhodol poriadne to roztočiť. Popozýval kamošov, Zuzku pribalil ako obsluhu a ja som sa obetoval ako príručná taxislužba.

Princeznú som videl prvýkrát od letných prázdnin. Na úvod ma oboznámila, že alkohol ničí ľadviny, pečeň a mozgové bunky a zapáliť si cigaretu je dobrovoľná samovražda, mierne výhražne dodala, že sa učí aikido a s pripomienkou, že šoférujem, mi dala na výber z niekoľkých druhov čajov. Uistil som ju, že potrebujem triezvu hlavu a na dôkaz som sa zašil v kúte so skriptami. Zuzka mi tam ako doping prihrala šálku darjeelingu. A tak som jedným okom vstrebával vedomosti, druhým pozoroval dianie a s odstupom rokov zisťoval, že to, čo som na strednej považoval za zábavu, deklasovalo sa na premenu človeka na opicu okľukou cez slivku. Dôsledky toho nerozumu som rozvážal do tepla domovov, mrznúc vo Frankieho popolnici bez možnosti vylepšiť to nejakým fridexom. Poslednú som odviezol Zuzku a pôvodná dohoda znela, že odovzdám kľúče od auta a počkám si na nočný spoj. Ibaže nočné spoje zrušili, Zuzka sa zľutovala, pozvala ma na čaj a v obývačke na koberci sme vo všetkej počestnosti rozobrali život, spomienky, nekonečnosť vesmíru aj princíp organizácie mraveniska v južnej Austrálii. Ráno nám Zuzkina mama podstrčila raňajky a nepokryte nás nasmerovala do postele. Každého do svojej, pochopiteľne. Až doma mi zaplo, že som upísal dušu čertovi a či vlastne čertici. V anjelskej koži. Skúšky som porobil, netuším, akým zázrakom, takže na tom asi čosi bude.

„Keď niekto naberá kondíciu po krčmách, nech sa neču...“ stačila povedať Zuzka, než šliapla na ľad podrazácky ukrytý pod snehom. Spadla tvárou na zľadovateľé gulôčky hrubého firnu...Auuu, zaboľelo ma to aj za ňu! Hrdinsky sa otriasla, úsmevom hodila po mne. Doparoma, nevie, čo to so mnou robí, alebo si na mne klasicky brúsi pazúriky?

Odpustil som si otázky typu ‚Zuzka, nič sa ti nestalo?‘ lebo Zuzka je imúnna voči všetkým štýlom baliacej techniky, ktoré som na ňu kedy vybalil. Odpustil som si aj podanie pomocnej ruky, lebo Zuzka sa s obľubou hrá na hrdinku, len aby ju nezaradili medzi krehké kvetinky, poťažmo hlúpe blondíny.

Frankie už po stý raz zaryl nosom do snehu a zahromžil, až sa z okolitých smrečkov zosypala námraza.

„Kopce sú na to, aby sa po nich liezlo,“ parafrázovala Zuzka výrok istého horolezca.

Hodil som očkom po hodinkách: „Beztak to nestihneme.“

Koncert kapely, o ktorej som počul prvýkrát, mi bol naozaj úprimne ukradnutý. Frankie sa párkrát prekecol, že v nej má hrať akýsi manták, na ktorom ide Zuzka oči nechať. Toho by som

Zázraky sa ešte dejú...

Napsal užívateľ Viera Večeřová - Ribana
Čtvrtek, 31 Březen 2011 21:54

musel zabiť pre zmenu ja. Ibaže dnes šéfovala princezná, a čo by pre ňu jej rytier neurobil? „Ja by som to tiež otočil,“ odhalil Frankie môj tajný úmysel. „Čo narobíš, keď sa ženská scvokne do muzikanta?“ pochoval pod ľadovým príkrovom všetky moje nádeje.

„Chata!“ zajasala Zuzka. Zdvojnásobila frekvenciu hrabania nohami v snehu, čím znížila frekvenciu pádov na nos. Nevie, ako to urobila, musela sa nad tým snehom vznášať. Skúsil som to, a s presne opačným účinkom. Tá baba musí byť bosorka!

Frankie preventívne zostal pri svojom tempe a zdokonalil ho dvoma odlomenými haluzami. Hmla padala okolo nás a Frankie so svojou výzbrojou a s bielymi fúzami vyzeral ako snežný muž Hugo. Zuzka nám už zmizla v inej dimenzii, a chata stále nikde. Na mape som odhalil iba jediný objekt pod krycím názvom „horáreň.“ A keď to už začínalo vyzerať, že aj tá horáreň dávno vyhorela, vynoril sa kúsok nad nami príznak drevenej stavby s vyrezávaným priečelím a verandičkou. Strecha bola olepená ľadom ako cukrovou polevou, vchod strážili ostré meče dlhočizných cencúľov. Akoby nás zlá ježibaba lákala do svojej perníkovej chalúčky. Tabuľka ‚súkromný pozemok, nevstupovať!‘ vzbudzovala obavy, že ani s tou kapelou nie je niečo s kostolným riadom a perníček za dverami nemusí byť práve len vianočné pečivo. So Zuzkou mi drogy síce nešli dokopy, ale muzikanti sú banda schopná všetkého a zaľúbená baba aj najhoršej somariny, ktorú potom neskoro ľutovať. Nezostávalo, než vpadnúť za ňou do tej jamy levovej.

Pri vchode nám do nosa udrela vôňa vareného vína. Frankie zreval: „hurá, civilizácia!“ a zmizol v hĺbinách nepreskúmaného priestoru. Interiér nevyzeral ani civilizovane, ani obývané. S odretými ušami obývateľne, ak sa človek uskromní. Dnu bolo síce teplo, ale vypínač nereagoval a nezabral ani ten druhý, na ktorý som ešte dovidel. Pozdĺž stien som pátral po nejakých dverách, až mi do očí zasvietila modrá ledka mobilu, o nos sa mi obtrela vôňa známeho dezodorantu a vytočila ma aj pár týždňov po Valentíne. A presne podľa príslovia „podaj čertu prst“ zdrapla ma bosorka Zuzka za ruku a kamsi ma urputne ťahala. Netušil som, kam ideme a čo sa deje a nebol by som proti, keby sa nedialo nič iné než to, že sme tam spolu. Lenže v tej chvíli sa Frankovi podarilo nakopnúť elektrinu.

Ešte obľbnutý zo Zuzkiných bosoráctiev, stál som ako socha na prahu miestnosti len o čosi väčšej než priemerná obývačka a vyzeral som akiste premúdro...

Na stole obloženom sviečkami čnela torta z guľatého pečňa chleba, s pozapichovanými špáradlami, na ktorých sa rehotali klobáskovo-syrové špízy. Vôňa červeného so škoricom patrila zrejme k tomu.

Zuzka mi vrazila do ruky úhľadne zabalený balíček. Narodeniny nemám, doparoma!

Roztrhal som obal a konečne mi zaplo, že ten, čo sa mal v tento deň narodiť, nie som ani ja, ani Frankie, dokonca ani Zuzka, ale brožúrka s trošku neumelou ilustráciou na prebale. Držal som v ruke svoju prvú knihu!

Nebola to kniha, ktorá by ašpirovala na dobytie pultov kníhkupectiev. Reklamné štúdio otca Zuzkinej kamarátky si prihrialo polievočku, kde sa len dalo. A zbohatnúť som na nej tiež nemohol, lebo na zadnej strane sa vynímal efektný nápis: ‚Nepredajné.‘

Domyslel som si, že celú tú akciu má na svedomí moja hlavná kritička a recenzentka Zuzka. Nikto iný by tak poctivo nezobieral výplody mojej fantázie, a podaktoré z nich by som radšej nevidel ani na papieri!

Frankie nad knižkou buchol sladké, bezpochyby nealkoholické bublinky, rozliat to lepidlo do pohárikov a zo slušnosti sme si štrngli. V ústraní mi potom odprisahal, že do poslednej chvíle o ničom nevedel, že baby to spískali celkom samy a že mu to povedali tesne predtým, než ho s jedinou funkčnou baterkou vyslali k rozvodnej skrini. Inak sa úspešne zohrieval na mojej sláve a

Zázraky sa ešte dejú...

Napsal užívateľ Viera Večeřová - Ribana
Čtvrtek, 31 Březen 2011 21:54

oblažoval pozornosťou internetové čitateľky, ktoré žobrali podpisy do ukoristených výtlačkov. Naživo sme sa videli prvýkrát, a tak mnohé usúdili, že ja som Frankie a Frankie je ja. V niektorých prípadoch by som bol radšej, keby to tak zostalo! Napokon sa dovalila aj kapela, ktorá bola pre Zuzku zámienkou pre náš jarný výlet. No, kapela! Banda, s ktorou som kedysi tiahol, dala dokopy pár gitár, bendžo a kdesi vyriadli aj vcelku schopnú speváčku. Na tú biedu hrali slušne, ale do profíkov mali prekliato ďaleko.

„Čo ťa to napadlo?“ spýtal som sa Zuzky, keď som sa k nej konečne prebojoval.

„Ty by si sa nikdy nerozkýval, Patrik!“ nemilosrdne ma odhalila moja múza. „Píšeš skvelé veci, ale v šuplíku si ich nikdy nikto neprečíta a z internetu ti ich môžu ukradnúť. Mala to byť vianočná príloha triedneho časáku. Ibaže agentúre sa pred Vianocami nahrnuli zakázky a prachy sú prachy.“

„A autor do toho nemal čo povedať?“ vybafol som na ňu jedinú vec, ktorá mi na tom všetkom vadila. Okrem tej nakopnutej rozvodnej skrine a toho amatéra, čo tu mal hrať iba pre ňu, samozrejme.

Zuzka ma prebodla akvamarínmi očí: „Autor? Napísal si si to všetko sám, od prvej až do poslednej čiarky, neopravila som ti ani jediné slovo, dokonca ani tie chyby, čo si tam narobil...!“ Zmiernila a pokrčila plecami: „To je predsa právo autora, písať, ako to cíti.“

Keby som mal písať, ako to občas naozaj cítim, Zuzka zlatá... Radšej mlčať!

„Tá kapela nehrá až tak zle,“ odvádza som pozornosť.

Prevrátila oči: „Prosím ťa! Hrajú príšerne! Nič za to nechceli, vieš?“

„Čo je toto vlastne za chatu?“ vyzvedal som, len aby som ju ešte chvíľku zdržal.

„Poľovnícka. Otec požičal kamarátke kľúče. Máme prázdniny, tak čo. Koniec výsluchu?“

„Hmmm...“ rozmýšľal som nad tými prázdninami. Aká škoda, že ich už nemám!

Zuzka to moje hmmm...vzala inak. Blysla vražedným pohľadom: „Tak fajn, strýčko Pete.“

A zdekovala sa medzi kamarátky. Istý autor pre ňu prestal existovať. A muzikant to u nej prehral prv, než chytil do ruky gitaru. Ak to celé nebola iba Frankieho fikcia, na ktorú som skočil.

Čajové dámy sa zhromaždili v miniatúrnej kuchynke. Do spoločenskej miestnosti nám vystrčili hrniec s vareným vínom. Krabicovú kvalitu nevytiahla ani škorica. Radšej by som si bol dal ten ich čaj, ale to by som si u Zuzky nesmel tak hlúpo rozliať ocot. Typický ja! Každý iný by zbieral vavríny nielen autorské! A tak som aspoň predstieral, že sa dobre bavím, aby som všetkých celkom neotrúvil. Predstieranie mi ide ešte menej, než vykecanie sa v pravú chvíľu. Psia nálada sa ma celý večer držala ako kliešť. Tortu som rozkrájal a porozdával, víno vypili iní. A ja som zaľahol medzi prvými. Klamal by som, keby som tvrdil, že ma prenasledovali nočné príznaky výčitiek svedomia. Naopak, spal som ako zabitý. Zabité bolo hádam všetko a tak to bolo jedno. Slnko vyhnalo teplomer do plusových hodnôt. Z cencúľov na streche kvapkala voda. Pre snežienky to vyzeralo nádejne. Iba Frankie zvädol. Do noci ziapal s tou ich kapelou a alkoholu sa tam tiež zišlo vcelku dosť.

Skupinka internetových čitateľiek sa gulovala pred chatou.

Zuzka medzi nimi žiarila ako slnko medzi vyhasínajúcimi baterkami. V ružovej bunde, z ktorej ma striedavo čerti brali - uznajte, kto to kedy videl, v niečom takom vyštartovať do lesov? - a striedavo sa mi podlamovali kolená, lebo Zuzke neskutočne pristala. Ibaže Zuzke by pristalo aj vrece na zemiaky.

Meče cencúľov spievali výstražný hymnus pred rozhodujúcim bojom a vyzerali prinajmenšom rovnako hrozivo ako večer, keď som dŕžal mrazu, že nám nespádli za krk. A podaktoré bojovníčky využili ľadové návršie pod rínami namiesto zákopu. Medzi nimi Zuzka, samozrejme. Držala si pozíciu pod okvapom, kde boli meče najsilnejšie a bezpochyby aj najtvrdšie.

Zázraky sa ešte dejú...

Napsal uživatel Viera Večeřová - Ribana
Čtvrtek, 31 Březen 2011 21:54

Jedna pojašená citeľka ma zbadala vo dverách a hodila guľu v snahe pripútať pozornosť. Trafila striešku verandy. Akási sila ma vymrštila zo schodov a zhodil som Zuzku na zem, kryjúc ju vlastným telom. Nad našimi hlavami sa s praskotom a hukotom odtrhla lavína a zosypala sa dolu. Ľadové meče sa pozapichovali okolo nás. Jeden ma trafil, ale nič vážne. Bláznom praje šťastie.

Zuzka si kryla hlavu a ku mne sa pritisla až vo chvíli, keď aj idiot musel pochopiť, že cencúle sú bohapustá výhovorka.

„Naozaj sa bojíš iba toho, aby nebo nespadlo na zem,“ šibalsky sa mi usmiala priamo do očí.

„To bol len ľad zo strechy. A nepovedal som to ja, ale istý keltský bojovník...“ klasicky som sa nedokázal v pravý čas vykecať.

„Múdry strýko Pete!“ zaprskala Zuzka ako mačka a odtiahla sa. Bola pekná, aj keď sa jedovala.

„Nechcela by si ma radšej volať Patrik?“ pripomenul som jej naše mierové chvíle.

Prekvapila ma pusou. „Na tykanie,“ vyhovorila sa.

Prijal som výzvu. To už ale nebolo na tykanie! Skôr na vraždu, keby nás prichytil Frankie.

„Pod' sa usušiť,“ natiahol som k Zuzke ruku. Z plechovej striešky nás už nejakú chvíľu sprchoval celý vodopád.

„Zasa protivný dospelý zodpovedný!“ hnevala sa moja princezná. „Kedy ma konečne unesieš?“

„Až nebo spadne na zem,“ vrátil som jej aj s úrokami.

„Práve spadlo,“ obzrela sa na cencúle zapichnuté v záveji. „Čo teraz?“

„Niekde si urobíme čaj,“ navrhol som. „Podpíšem ti knihu. A vážne, ďakujem...“ lapal som slová,

„asi by som sa naozaj nerozkýval... prepáč, že som ti...Včera bolo toho na mňa akosi veľa.“

„Podpísal si mi ju už večer,“ pripomenula mi Zuzka.

„Napíšem ti do nej venovanie len pre teba,“ napadla ma spásna myšlienka. Písať, to mi šlo vždy lepšie než vykecávať sa. „Unesiem ťa v lete. Na vodu,“ osvietilo ma. Na vodu Frankie nejazdí.

„Kamarátky so sebou neber, dobre?“

Zuzka prikývla očami.

Začínal som sa tešiť na leto, hoci snežienky ešte nerozkvitli.

Trapsavec 2010